

عنوان مقاله:

جناس در نفثه المصذور

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

معصومه محمدنژاد - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

خلاصه مقاله:

برای شناخت هرچه بهتر یک اثر ادبی به ویژگی بیان مطالب و نحوه ی ایراد آن توجه می شود. بین زبان یک اثر و ذهن و روح صاحب اثر ارتباط تنگاتنگی برقرار است؛ چرا که ابزار یک نوی سنده در انتقال اندی شه و احساسات وی، واژگان و الفاظ اند. از جمله امکاناتی که باعث زایش مو سیقی درونی کلام است، میتوان به صنایع بدیع لفظی از قبیل انواع سجع، انواع جناس و انواع تکرار ا اشاره کرد. جناس یکی از ابزارهای ایجاد مو سیقی در کلام و از انواع قاعده افزایی است و کارکردهای مختلفی دارد. شهاب الدین محمد خرنذی زیدری نسوی نفثه المصذور 532 ه را پس از تازش مغولان به ایران و کشته شدن جلال الدین خوارزم شاه با نثری ساعرانه می نویسد و در آن به شرح درد ها و در به دری هایش می پردازد می توان گفت نفثه المصذور در واقع شعری است به نثر روش به کار رفته در این مقاله توصیفی تحلیلی و استناد به آمار است به این گونه که پس از تعریف به استخراج دقیق بسامد انواع جناس و تحلیل آن ها پرداخته شده است نتایج بررسی نشان می دهد جناس اشتقاق بیش ترین بسامد و جناس مکرر کم ترین بسامد را در نفثه المصذور دارند

کلمات کلیدی:

نفثه المصذور، زیدری نسوی، بلاغت، بدیع لفظی، جناس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830416>

